

Tamam mı Devam mı

– Sami Biber · 21 Mayıs 2018

Rahmetli Yaşar Doğu'yu sanırım ben yaştakilerin pek çoğu bilir yeni nesil pek bilmese de.

Kimdir Yaşar Doğu?

Yaşar Doğu Türk ve Dünya tarihinin gelmiş geçmiş en büyük güreşçilerinden biridir. 1961 yılında yani ben henüz yedi yaşdayken hayata gözlerini yummuş olan bu muhteşem Türk'ün yaptığı güreşler, büyüklerimiz tarafından o kadar çok anlatılmıştır ki bizim nesil onu sanki görmüş gibi tanırız ve severiz.

Aslen Kafkas Türklerindendir Yaşar Doğu. Ataları Türkiye'ye muhacir olarak gelmiş ve Samsun'un Kavak köyüne yerleşmiştir.

1913 Doğumlu olan Yaşar Doğu aynı zamanda bir şehit çocuğudur. O henüz bebekken babası I. Dünya Savaşında cephede şehit düşünce Kavak İlçesinin Karlı köyünde dedesinin nezaretinde büyümüştür.

Ankara'da askerlik yaparken arkadaşlarının ısrarı üzerine Ankara Güreş kulübüne giren yaşar Doğu burada minder güreşine başladı. Oldukça kuvvetli bir gençti ancak çok tecrübesiz olduğu için onu 1939 Avrupa şampiyonası kadrosuna dahil etmek istemediler. Fakat milli takımın Finlandiyalı antrenörü Pellien'in ısrarları sonucu kadroya alındı ve bu yıl 67 kiloda Avrupa ikincisi oldu.

İlk şampiyonluğunu ise 1940 da İstanbul'da Balkan Oyunlarında kazandı.

1946 da Sıtma hastalığına yakalandığı ve kırk derece ateşle çıktığı altı maçı da kazanarak 73 kiloda Avrupa Şampiyonu oldu.

1947 de Prag'da yapılan Avrupa şampiyonasında yine ay yıldızlı bayrağı göndere çekti.

1948 Londra Olimpiyatlarında o artık bir olimpiyat şampiyonuydu.

1949 da bir kez daha Avrupa Şampiyonu oldu.

1951 yılında yaşar Doğu artık 87 Kiloda mindere çıkmıştı ve son şampiyonluğunu da bu yıl Helsinki'de yapılan Dünya Güreş Şampiyonasında elde etti.

Evet, Yaşar Doğu bir efsaneydi. Bizim çocukluğumuzun kahramanıydı. Özellikle Beykoz Çayırında ya da korusunda arkadaşlarımızla yaptığımız güreşlerde (Ki o zamanlar henüz 12- 13 yaşlarındaydık) her birimiz meydana Yaşar Doğu olarak çıkardık.

Yaşar Doğu'un yaptığı güreşler içinde en ilginç olanı 1947 de Prag'da kendisine şampiyonluğu getiren maçıdır.

İlk kez "Demirperde Bloku"nun katıldığı bu şampiyona enteresan bir mahiyet taşımaktaydı. Zira Sovyet Rusya ve peykleri bir Demirperde ülkesinde yapılan bu şampiyonada tam bir ittifak içinde idiler. Yaşar, arkadaşlarına yapılan haksızlıkları gördüğü zaman, şampiyonluğu kazanmak için sadece Rus rakibini değil, Demirperde hakem blokunu da yenmesi gerektiğini gayet iyi anlamıştı. Bu azimle girdi güreşlere ve rakiplerini çatır çatır yendikten sonra finalde Rus ile karşı karşıya kaldı. Güreşe fırtına gibi girdi. Rus'u tuttuğu gibi yere vurdu. Oyundan oyuna geçiyordu. Bir ara rakibinin sırtını yere yatırdı. Hakemler görmezlikten geldiler. Sonra bir tuş daha yaptı. O da aynı akıbete uğradı. Koca Yaşar kızmıştı. Olanca gazabı ile atıldı, çift sürer gibi sürdü Rus'u. Daha sonra hırsla rakibini çatır çatır çevirdi. Bir pestil gibi sırt üstü mindere serdi ve rakibinin göğsüne çıkıp oturdu. Teker teker bütün hakemlere baktı. Gözleri öfke ile doruydu. Hani "Bu da tuş değil mi be insafsızlar" der gibiydi. Hakemler istemeye istemeye "Evet" dediler. Tuşu da; şampiyonluğunu da bastıra bastıra kabul ettirmişti koca Yaşar... Yani " Tamam " Demişti rakipleri... " Tamam, tamam, pes "

Yaşar Doğu eze eze elde ettiği bu zaferle rakiplerine " Tamam, pes " dedirtmişti ama kendisi asla "Tamam " Demedi. Ölünceye kadar hep " Devam" dedi.

Galibiyetle sonuçlanan 46 güreşi 690, dakika sürmesi gerekirken; yaptığı tuşlarla bu süreyi 372 dakika 26 saniyeye indirmiş olan Yaşar Doğu, sürekli kilo aldığı için kalbi rahatsızlandı ve güreşe aktif olarak devam edemedi. Ama güreşten asla kopmadı. Yani " Tamam " demedi. Milli Takım antrenörü oldu. Ancak 1955 yılında Milli takımın başında olarak gittiği İsveç'te ağır bir kalp krizi geçirdi. Doktorlar "Tamam...Artık yeter. Yorulmaya ve heyecana kalbin dayanmaz" dedilerse de o Milli takımı bırakmadı ve Ankara'ya döner dönmez çalışmalara kaldığı yerden "Devam" dedi, ta ki 8 Ocak 1961 Tarihinde ikinci bir kalp krizi neticesinde hayata gözlerini kapayınca kadar.

Demem o ki yapacak bir işi, bir umudu kalmayanlar, yorulan, yenilen, pes edenler "Tamam" der. Yapacak işi, gelecek için umutları, vatan için sevdası olanlar "Devam " der ve demelidir de...